

ВЕСІЛЬНІ ПІСНІ ЗАХІДНОГО ПОЛІССЯ КІНЦЯ ХХ СТ. (СИНТЕЗ РЕГІОНАЛЬНОГО ТА ЗАГАЛЬНОНАЦІОНАЛЬНОГО)

У статті аналізується весільний пісенний репертуар на теренах Західного Полісся на кінець ХХ ст. з погляду його походження. Проводиться порівняння з аналогічним репертуаром на цих територіях у ХІХ ст. Питання поширення весільнопісенних текстів ще не ставилося українською фольклористикою у практичну площину – не було монографічного дослідження в межах усієї України. Західне Полісся, яке знаходиться в крайній частині української етнічної території, мало дуже добрі умови для збереження місцевих пісенних традицій та уникання запозичень від інших етнографічних груп українців. Виняток становить незначна частина території, яка межує з Польщею. Слід зауважити, що нерідко транскрибувальники та записувачі перекручують поліські діалектизми на близькі за звучанням слова через те, що не розуміють їх змісту. У друкованих джерелах таких помилок не менше. Тож можемо говорити цілком природно, що вже існує проблема реконструкції весільних текстів та доведення їх до першобутної автентики. У зібраннях фольклористів кінця ХІХ – початку ХХ століття трапляються як літературні тексти, так і діалектні.

Ключові слова: весільні пісні, Західне Полісся, Зоріан Доленга-Ходаковський, Оскар Кольберг, Леся Українка, весільні обряди, архівні матеріали, літературнення, асиміляція, діалектизми.

Постановка проблеми. Жодне традиційне весілля в Україні до кінця ХХ ст. не обходилося без пісенного супроводу. Досвідчені співачки, звані свашками, виконували роль ведучих, нагадуючи не тільки послідовність протікання обрядодійств, а й те, що повинні при цьому відчувати головні персонажі цієї драми.

До початку ХХ ст. весільні обряди рідко виходили за межі сусідніх сіл, де репертуар був ідентичний. Однак навіть у середині ХІХ ст. трапляються весільні пісні, які відомі в усіх чи майже в усіх регіонах. Пісню "Теща зятя вітає, Кожуха вивертає: "Будь, зятю, багатий, Як кожух пелехатий (волохатий)", як легко простежити по записах фольклористів тих часів, знала мало не вся Україна (можливо, за винятком Закарпаття, де весільні пісні виконуються винятково в коломийковому розмірі). Те саме можна сказати й про пісню "Летять галочки у три рядочки, Зозулька попереду...". Якби була можливість прокартографувати згадані пісенні

тексти до тотальної телевізифікації – то це був би найоб'єктивніший атлас поширення українського етносу на карті Європи. На жаль, ця можливість на сьогодні втрачена.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання поширення весільнопісенних текстів ще не ставилось українською фольклористикою в практичну площину. Не було монографічного дослідження весільної пісенності в межах всієї України. Регіональні дослідження Олени Цвид-Гром, Ольги Саварин та ін., які могли б зачепити питання генези місцевої пісенної традиції, обійшли цю непросту тему. Тим часом без з'ясування механізмів поширення обрядового фольклору уявлення про сам процес побутування цього явища буде неповним, а через якоесь десятиліття його дослідження унеможливиться так само, як і картографування поширення весільних пісенних текстів.

Мета статті. Мета нашої розвідки – з'ясувати джерела поповнення репертуарної скарбниці весільного пісенного фольклору Західного Полісся на основі архівних матеріалів, зібраних у 80 -90 роках ХХ ст. Якась частина цього репертуару, як свідчать стенограми запису, на момент їхньої фіксації вже перебувала в пасивному репертуарі, тому респонденти часто плуталися і допускали перекручення тексту, особливо в тій частині, яка виконувалася не під час співу. Свою активну участь у весільному процесі більшість виконавиць припинило в 70-х роках, зважаючи на похилий вік. Незважаючи на те, що активне використання згаданого під час спілкування матеріалу здійснювалось респондентками у 40 – 60 роки, а часом і раніше, датувати цей матеріал глибше ніж кінцем ХІХ ст. не наважуємось як з огляду на можливість поповнення пасивного репертуару в пізніший час, так і з огляду на зміни, які відбулися в лексиконі інформантів на момент запису. Деякі з них почали забувати власний діалект і олітературювати своє мовлення. Це намагання "говорити по-культурному" особливо помітне на тих текстах, де олітературення впливає на якість римування. Незважаючи на це, народні співачки намагаються подати текст так, як чують його по телевізору, тобто також у літературній обробці. Банальним прикладом такого "покращення" тексту можна вважати лемківську пісню "Пливе кача по тисІні". Наступний рядок "Мамко моя, не лай мЕні" не римується, так якби це було вжито з діалектним "по тисЕні". В поліських весільних піснях у записах 80 – 90 років цей огріх також не рідкість, у тому числі й через нездатність записувачів відчутти різницю між Е та И при прослуховуванні або ж механічному написанні знайомого слова за літературними нормами під час транскрибування.

Виклад основного матеріалу. Західне Полісся, яке знаходиться в крайній частині української етнічної території, мало дуже добрі умови для збереження місцевих пісенних традицій та уникання запозичень від інших етнографічних груп українців. Виняток становить Ратнівський район, який перейняв трохи галицизмів під час входження до Холмського староства поряд із Перемишлянщиною. Тому основну масу весільного пісенного матеріалу в репертуарі весільних свашок цієї місцевості становлять автентичні поетичні тексти. Вони легко впізнаються за лексичними діалектизмами, які в інших місцевостях не вживаються.

Оскільки значна частина весільних текстів має дієслівну риму, то при їх олітературенні ці зміни залишаються непомітними. Байдуже, як римуватиметься місели – носели чи місили – носили, рима буде присутня і там, і там. Очевиднішою стає літературна обробка там, де наслідком постає втрата рими: «Ой наїхало сто бояройків, як один Та привезли китаєчку, як огонь» [1].

Поетичні якості тексту одразу поліпшуються, коли на своїх місцях опиняються діалектизми: Ой наїхало сто бояройку(в) як одьон Ой да привезли китаєчку як огонь.

Важко навіть уявити в літературній обробці й такий текст:

«Запрагаймо бугая в сане Да поїдим додому саме. Нихай дівка жде до осине, То приїдимо кольосаме» [2]. Приведення до літературної норми тут взагалі неможливе – рухне вся поетика.

Не вдасться замінити жодного слова без шкоди для тексту і в такому пісенному тексті: «Не мніго гроший – пуврубельочка, Нам могоричу хоч бутильочка» [3]. Навіть зміна "пуврубельочка" на "піврубельочка" призведе до неминучих утрат: зникне внутрішня рима до "бутильочка".

Тільки в автентичному діалектному оформленні можливий і інший текст: « Казале нам люде, Молодей дружко буде, А вин такей старізний, Як грибнеця розлізлий» [4].

Байдуже, на якому рівні, лексичному чи морфологічному, діалектизми стануть основою поетичного звучання, їх ліквідація може відбуватися хіба на етапі транслітерації. Самі виконавці цього не допускають, за винятком тих випадків, коли текст від цього не постраждає.

Іноді в піснях дуже яскраво проявляється особливості локальної фонетики: «Гляде, зетю, дочки, Купе чобуточки. Як буде зе(и)мна роса, Щоб ни ходела боса, Як буде завируха, Купе, зетю, кожуха» [5].

Однак поза межами побутування цих локальних діалектних особливостей текст автоматично набуває іншого звучання.

Нерідко транскрибувальники перекручують поліські діалектизми на близькі за звучанням слова через те, що не розуміють їх змісту. Зокрема одна з пісень записана в такому вигляді: «Наший дружечка п'яниця, Одсунь оконце, поглянь на сонце: Ой все рано, то пиймо-гуляймо, барімся, А як не рано, то додомоньку спишімся» [6]. Попри те, що більшість діалектизмів передано доволі вправно, слово "все" явно не вписується в загальний контекст. Оскільки наступне "а як не рано" вимагає протиставлення "як рано", очевидно на місці "все" насправді стояло діалектне "се" в значенні "якщо".

Спостереження над одними й тими ж текстами в записах різних транскрибувальників однією з причин олітературення впливає вправність чи невправність записувача.

Автентичність походження таких пісень документують діалектизми, які неминуче проскакують і в літературних обробках. До того ж вони ще часто й римуються "осовая – висьолая" [7], "суждьоний – ізвенчоний – хвальоний – ставльоний" [8], "шудрева – слухнева" [9], "никшей – бликшей" [10], "пиршечка – мандречка" [11] тощо.

Сліди олітературення особливо очевидні там, де воно подається поряд з автентичним текстом. Весільні пісні, де він виступає на початку, обробити неможливо. Вони – як пароль, за яким хор свашок відгукується на те, що заводить заспівувачка. Тому в цій частині тексти незмінні: "Гнойное поле, гнойное, А вродилося житечко буйное, А в тому житечку садочок, Там плели діватка віночок". Виглядає на цілком літературний текст, на початок якого вкрались діалектизми. Літературна несправжність виявляється в наступних рядках: "-Ставай, дівочко, довго спеш, Ти свого віночка недов'єш" [12].

Складається враження, що транскрибувальник пише так, як вміє. Не тому, що не чує, а тому, що не вміє правильно писати діалектом. Такі огріхи при записі українських пісень робили навіть професійні польські фольклористи понад сто років тому. Зрозуміло, що в генетичному плані такі "пошкоджені" записи слід відносити до автентики. Важче розібратися з тими, де явні діалектизми відсутні: "Ой десь я в тебе, моя матінко, Весь хліб переїла, Ой що ти мене за того оддаєш, Що я ни хотіла" [13]. Латентні сліди обробки оприявлюються при детальному аналізі тексту. Ритміка вірша вимагає в словосполученні "в тебе" наголосу на другому складі – "в тебе". Зайве початкове о і в слові "оддаєш". На його місці вільніше почувується діалектне "ддаєш".

Неважко розрізнити, де автентичний текст, а де оброблений, і серед таких двох записів: 1. "Ой щоб я знала, щоб я відала, Що заручине будуть, Помела б лавке, щоб буле гладке, Ща й столе застилела. Ой як приїде моя

свікрухна, Щоб ни обсудела" [14] . 2. "Ой щоб я знала, щоб я відала, Що заручини будуть, Помила б лавки, щоб були гладкі Ще й столи застелила. Ой як прийде свекруха моя, Щоб мене не судила" [2].

Увесь парадокс у тому, що обидва тексти записані не тільки в одному селі, а й від тої самої співачки тільки різними записувачами.

Усі наведені приклади почерпнуті з архівних фондів. Проте в друкованих джерелах таких помилок не менше. Тож цілком природно, що вже існує проблема реконструкції таких текстів та доведення їх до першобутної автентики.

Враховуючи як цілком збережені, так і пошкоджені автентичні тексти, загальна кількість їх серед весільних пісень Західного Полісся переважає за три чверті. Що характерно, то це те, що за понад століття ця пропорція залишається майже незмінною.

Літературно оформлені тексти весільних пісень на Західному Поліссі побутують віддавна. Можемо заявляти про це з певністю, посилаючись на записи Зоріана Доленги-Ходаковського [15], Оскара Кольберга [6], Лесі Українки [16]. З них стає очевидним, що деякі пісенні тексти незмінно побутують у цій місцевості упродовж майже двох століть. Серед них немало таких, які відомі на більшості території України. Найвідоміші тексти – "Ой на горі да на камені", "Трійця по сінцях ходить", "Прилетіла переплонька", "Було літо, було літо та й стала зима", "Хміль тиченьку ломить, сон голівоньку клонить", "Загрібай, маги, жар", "Ой випили, вимахнули медяную бочку".

Більшість загальновідомих складають коровайні пісні.

«Засвітімо свічку, загляньмо у пічку Чи коровай вдався, Щоб ніхто не сміявся, Щоб ніхто не сміявся, А Коля не гнівався» [17].

«Наш коровай широкий, Наш коровай високий, Убрався квіточками, Як місяць зірочками» [17].

«Світи місяцю з раю, Світи місяцю з раю Нашому короваю, Щоб було виднесенько, Щоб було гарнесенько» [17].

«Ой знаю, я знаю, Що в нашім короваю, А в нашім короваю – Пшениця з-під гаю А водиця з Дунаю» [18].

«Короваю, раю, Я тебе вбираю В шовковії квіти, Щоб любилися діти» [19].

Майже в незмінному вигляді ця пісня існує на Західному Поліссі вже понад 100 років. У записі Оскара Кольберга йдеться про червоні квіти. Аналогічний варіант трапляється і в сучасних записах. А от більше зразків приспівування до короваю фольклорист, який жив у XIX ст., не наводить.

«Коровайниці з міста, Не розкрадайте тіста: Як весіллячко прийде, В кишенях тісто зійде» [20].

У Кольберга подається продовження цього застереження: «Наїхали свахи з міста Повни кішені тіста; На лихо їм пошло В кішенях тісто зийшло» [6,6]. Як бачимо, варіант сторічної давності має більше питомо діалектних рис, ніж сучасний.

Суцільна "літературщина" коровайних текстів легко знаходить своє пояснення в тому, що коровайний обряд не належить до питомо західнополіських. Як дослідила Зоряна Марчук, у багатьох селах цієї місцини замість короваю ще й донедавна використовувався сир [21]. Цілком вірогідно, що й пісні, які супроводжували його випікання та поділ між учасниками весільного дійства прийшли іззовні.

Ці наші здогади підтверджуються іншими обставинами. До "необов'язкових" на Західному Поліссі також належать обряди заручин (всі майнові питання погоджуються в робочому порядку або під час сватання) та вінкоплетни. Тож цілком природно другу та третю позиції за кількістю літературних текстів серед весільних пісень цього краю становлять ті, які виконуються під час цих обрядів.

«Ой на горі да на камені Купалися два ангели. Купалися і змовлялися Купалися і змовлялися Да до шлюбу забиралися. – Ходи, братко, на заручини. Ой ходи, братко, на заручини. Парочку да й заручвати. Ой парочку дай заручвати. Од матинки дай одлучвати. До свекровки дай прилучвати. До свекровки дай чужої Од матинки да й своєї» [22].

Немісцеве походження пісні видає не тільки лексика, а й сам краєвид, який вона передає. Гори, каміння – чужі атрибути для місцевої топографії. Проте в піснях, які супроводжують немісцевого походження обряд вінкоплетин, вони не рідкість: «Було літо, було літо, та й стала зима, Посіяла чорнобривці аж коло Різдва А вже ж мої чорнобривці процвітають, А вже ж мою русу косу розплітають. – Пусти мене, мій батеньку, на тую гору, Нехай же я чорнобривців на вінок нарву. Нехай же я надивлюся в чужу сторону. А в чужій стороні і без вітру шумить, Чужий батько, чужа мати не б'є, та болить. Ой як стане словоньками серденько в'ялить! Ох як стане словоньками покарає, І без ножа, без тарілки серце крає» [23].

Чужа для місцевої фауни й перепілонька, а для флори – дубрівонька, про які співається в наступній пісні: «Прилетіла перепілонька У зелену дубрівоньку Прилетіла подивилася Сіла собі й зажурилася: – Ой зелена ж дубрівонька, Ой бідна ж моя та головонька, Рано тебе іспутошено, Траву на сіно покошено. Ой на сіно та й на сінечко, Зосталося лиш тройзіллячко. Перше зіллячко – барвіночок, Друге зіллячко – василечок,

Друге зіллячко – василечок, Третє зіллячко – любисточок» [24]. Про василечок і любисток, характерні для степу та лісостепу, західні поліщуки чують тільки з пісень і мало хто уявляє, які вони насправді. Тут ці рослини не ростуть.

Немісцеве походження наступної пісні розкриває київська норма наголошення в дієсловах другої особи множини понесете: «Ой куди ж ви голубоньки та й полетите? Куди моє дівування та й понесит?? Полетіли голубочки високо до неба, Уже мені дівування більше не треба. Зав'яжу я дівування у білу хустину, Положу я свій віночок у глибоку скриню. Колись його візьму й подивлюся Та й за своїм дівуванням пожурюся» [25].

Приклад подібного наголошення знаходимо і в Кольберга: "Чого, сватойки, сидите, чому додомойку не йдете?" [6,4]

Запозичені пісні супроводжували й звичні обряди. Однак, вочевидь, триваліший період побутування адаптував їх до місцевої говірки більшою мірою: «-Ой Вітику, чи то ти? Куди їдиш? – У свати? Сивий коник при боку По молоду Надьочку. – Ой Вітику молодий, Види конє до води. Де холодная вода, Там Надьочка молода. Там Надьочка молода, Вона тебе вигляда» [26].

Якби не стягнена форма дієслова вигляда замість типової для цієї місцевості повної виглядає, то важко було б навіть запідозрити, що пісня запозичена.

Деякі з них, перебуваючи в діалектному середовищі, і собі пройшли відповідне оформлення, переважно морфологічного характеру, меншою мірою фонетичного.

«Дякуймо попонькови, Як нашому батенькови, Що наши дітки звинчев І не мніго гроший узєв, Оно штири золотії За нашиі молодії» [6, 3] «Пуйду я до Колкув, Куплю голку й шовку Пришити веночка З зеленого барвіночка» [6,3].

Як це не парадоксально, найстаршу верству західнополіських весільних пісень становлять літературні тексти. Серед того репертуару, який подає Оскар Кольберг у своїй праці "Zwyczaje i obz?dy weselne s Polesia"[6], більшість складають загальновідомі українські тексти: "Короваю-раю, Я тебе вбираю В червонії квіти, Щоб любилися діти" [6,2]. "Загрібай, мати жар, Буде тобі дочки жаль, Вкидай, мати в піч дрова,Оставайся здорова" [6,6]. "Сам Біг наперид іде, А за ним Пречистая Книгі розгортає І нас всіх пригортає» [6, 2].

Отож, маючи зразок для порівняння, спробуємо відшукати спільні тексти в записах, які хронометрично роз'єднує ціле століття, та з'ясувати,

наскільки істотно впливають сучасні масові інформаційні системи як на зміну репертуару, так і на його літературно-діалектне оформлення.

Деякі з пісень, зафіксованих Кольбергом та його кореспондентами, вийшли з ужитку разом із предметами побуту, які в них оспівуються, що мали колись ритуальне призначення: «Забула мати рогожу дати. Не так забула, як не зробила, Бистрая річка – не зародила. Дала радніше недодерище Й те з воза впало, коні полякало» [6,6].

«Чи не жаль, тобі дружечку, З урази з'їжджати? Бери пугу. Йди до луку Собак розганяти» [6,7].

«Куди вите ходили, Що грушовничку наломил?» [6,8]

Як бачимо, в зібранні Кольберга, як і в сучасних записах, трапляються як літературні тексти, так і діалектні. В сучасних записах літературного більше. Але це може залежати ще й від рівня записувачів. У минулому столітті їх робили інспектори освіти та шкільні вчителі – переважно випускники гімназій. Сьогодні переважають записи студентів-філологів першого курсу.

Висновки. На кінець XX ст. репертуар весільних пісень Західного Полісся складався як з автентичних місцевих пісень з діалектним звучанням, так і загальнонаціональних літературних текстів. Асиміляція відбувалась як в одному, так і в іншому напрямках. Одні тексти олітературувались, інші діалектизувались. І все ж внаслідок такої взаємодії до трьох чвертей пісень має виразні діалектні риси. Найбільше літературних текстів серед коровайних пісень. Тверді позиції в плані літературності і в тих текстів, які виконувались на заручинах та вінкоплетинах. Обидва обряди не належать на Західному Поліссі до обов'язкових. Тому не відкидаємо можливості запозичення цих текстів разом із обрядовими діями, переважно від волинян. Однак, як свідчать записи сторічної давності, де ці тексти трапляються також, таке запозичення відбулося не пізніше другої половини XIX ст. Не можна не помітити й факту помітного збільшення кількості літературних текстів на кінець XX ст. Якщо серед коровайних пісень кінця XIX ст. натрапляємо на 1-2 літературних тексти, то через століття їх запас уже вимірюється кількома десятками.

Однією з причин швидкого олітературення текстів можна вважати невміння записувачів відходити у своїх записах від літературної норми, адже переважна більшість новітніх записів фольклору зроблена студентами-першокурсниками філологічних факультетів.

Список використаної літератури

1. Записано в с. Тур Ратнівського р-ну Волинської обл.

2. Записала Н. Крайник у в с. Березичі від Ковальчук П.В. 1923 р.н
3. Записано в с. Велимче Ратнівського р-ну Волинської обл.
4. Записано с. Світязь Любомльського р-ну Волинської обл. від Бірук Євгенії Яківни 1935 р.н.
5. Записано в с. Підріжжя Ковельського р-ну Волинської обл. від Оксани Пилипівни Власюк 1907 р. н
6. Zwyczaże i obz?dy, weseine s Polesia. Podal Oskar Kolberg. – Krak?w , 1889. – S. 6.
7. Записала Г. Бурко в с. Велимче Ратнівського р-ну від Марії Бурко, Ярини Ягчук, Анастасії Никончук.
8. Записала Т.В Янкова від жительки с. Самари Ратнівського р-ну Волинської обл. Бенедюк О.Я., 1940 р.н., освіта – 4 кл.
9. Записано в с. Заприп'ять Ратнівського р-ну від Ольги Панасюк.
10. Записано в с. Жиричі Ратнівського р-ну від Єлизавети Жолоб.
11. Зап. Галина Назарук в с. Видраниця Ратнівського р-ну від Віри Назарук.
12. Записано 1989 р від жительки х. Мале Оріхово Дарії Пилипівни Цулих 1928 р.н.
13. Записано в с. Мизове Старовижівського р-ну від Кухтей Д.М. 1910 р.н.
14. Записала О. Березюк у с. Березичі Любешівського р-ну Волинської обл. від П.В. Ковальчук 1923 р.н.
15. Українські народні пісні в записах Зоріана Доленги-Ходаковського. – К, 1974.
16. Українка Леся. Твори.: у 12 Т. – Т.9
17. Записано с. Красна Воля Любомльського р-ну Волинської обл. від Парасковії Степанівни Ющук 1924 р.н.
18. Записано с. Березичі Любешівського р-ну Волинської обл. від М.В. Тишковець 1923 р.н.
19. Записано від Мирончук В. 1934 р.н. с. Лісово Маневицького р-ну Вол. обл.
20. Записано в с. Городно Любомльського р-ну Волинської обл. від Марії Данилівни Тарасюк 1910 р.н
21. Марчук (Давидюк) Зоряна.
22. Записано в с. Сварицевичі Дубровицького р-ну Рівненської обл. від М.П. Чудінович
23. Записано 1.10.87. С.П. Максимяк в с. Замшани Ратнівського р-ну від Галини Євтухівни Мажули 1930 р.н.
24. Записано 1986 р. в с. Локушки Любомльського р-ну від А. С. Гурко 1922 р.н.
25. Записано від Солодухи Марії Григорівни 1953 р. н.с. Заболоття Любомльського р-ну
26. Записала В. Циранюк у с. Острівок Каминь.-Каширського р-ну від Т.А Семенюк 1912 р.н.

Одержано редакцією – 12.11.2014. Прийнято до публікації – 15.12.2014.

Аннотация. Пыкалюк Л. Свадебные песни Западного Полесья конца XX в. (синтез регионального и общенационального). В статье анализируется свадебный песенный репертуар на территории Западного Полесья на конец XX в. с точки зрения его происхождения. Проводится сравнение с аналогичным репертуаром на этих территориях в XIX в. Вопрос распространения

свадебно-песенных текстов еще не ставился украинский фольклористикой в практическую плоскость – не было монографического исследования в пределах всей Украины. Западное Полесье, которое находится в крайней части украинской этнической территории, имело очень хорошие условия для сохранения местных песенных традиций и запрета заимствований от других этнографических групп украинского народа. Исключение составляет небольшая часть территории, которая граничит с Польшей. Следует заметить, что нередко транскрибовщики перекручивают полесские диалектизмы на близкие по звучанию слова потому, что не понимают их содержания. В печатных источниках таких ошибок не меньше. Поэтому можем говорить вполне естественно, что уже существует проблема реконструкции свадебных текстов и воссоздания их аутентичности. В собраниях фольклористов конца XIX – начала XX века встречаются как литературные тексты, так и диалектные.

Ключевые слова: свадебные песни, Западное Полесье, Зориан Доленга-Ходаковский, Оскар Кольберг, Леся Украинка.

Summary. Pykaliuk L. Wedding songs West Polesie late Twentieth Century (synthesis of regional and national). The article analyzes the wedding song repertoire in Western Polesie by the end of the twentieth century, in terms of its origin. A comparison with the same repertoire in these areas in the nineteenth century. Extending vesilnopisennyh have not yet been raised Ukrainian folklore into practice – no monographic study within the entire Ukraine. Western Woodlands, which is located in the outer part of the Ukrainian ethnic territory, had very good conditions for preservation of local song traditions and avoid borrowing from other ethnic groups Ukrainian. The only exception is a small part of the territory, which borders Poland. It should be noted that often transkrybuvalnyky and recorders distort Poleskiye dialect similar in sound to the word because they do not understand their meaning. In printed sources such errors at least. So already we can say it is natural that there is already a problem of reconstruction wedding texts and bring them to pershubutnoyi authenticity. In folklore collections late nineteenth – early twentieth century, there are as literary texts and dialect

Keywords: wedding songs, Western Woodlands, Zoriana Dolenha-Khodakovsky, Oskar Kolberg, Lesya Ukrainka .